

Stížnost namítá však dále, že žalovaný úřad nesprávně započítává celé příjmy, stojí na stanovisku, že jedná se v daném případě o příjmy z činnosti hospodářsky samostatné. Opakuje v podstatě námitku, která byla vznesena již v odvolání k ministerstvu, že stěžovatel není samostatným živnostníkem, nýbrž zaměstnancem jejího pivovaru jako výčepník a jako takový též pojištěn u okresní nemocenské pojišťovny na Smíchově.

Žalovaný úřad, ač to výslovně neprohlásil, vychází — jak to chápe také stížnost — patrně se stanoviska, že běží v daném případě o příjem z činnosti hospodářsky samostatné, ježto započítává příjem celý.

Nutno proto zkoumati, zda úřad měl pro tento svůj úsudek spolehlivý podklad ve spisech správních.

Ze spisů plyne především jen tolik, že stěžovatel uvádí se tam jako podsudník. Pro obsah tohoto pojmu neměl žalovaný úřad ve spisech jiného úředního zjištění, než zprávu magistrátní okresní úřadovny hlavního města Prahy na Smíchově ze dne 19. května 1927, v níž se uvádí, že stěžovatel je v nájmu jako podsudník a nájem platí ze sudu 1 hl 20 Kč majiteli domu. Tento doklad by mohl případně nasvědčovati tomu, že stěžovatel jako nájemce hostinských místností je samostatným podnikatelem a že tedy příjem jeho vyplývá z činnosti hospodářsky samostatné. Stěžovatel však popřel naopak, že není samostatným podnikatelem, nýbrž pouhým zaměstnancem pivovaru, že tedy příjem jeho plyne z činnosti hospodářsky nesamostatné (námezdní). O tomto svém tvrzení předložil také shora citované vysvědčení pivovaru, které potvrzuje mu, že je zaměstnancem pivovaru a jako takový pojištěn jest u okresní nemocenské pojišťovny na Smíchově.

Již z tohoto vyličení je zřejmo, že o skutkové a právní povaze činnosti stěžovatelovy jako výčepníka měl úřad správní ve spisech dvě sobě odporující sdělení.

Za tohoto stavu věci bylo povinností úřadu žalovaného, aby zaujal stanovisko k relevantní námitce stěžovatelově, podepřené listinou vydanou pivovarem v Košířích, že jest pouhým zaměstnancem pivovaru.

To však úřad opomenul učiniti nesděliv vůbec ani straně, na základě kterých skutečností usuzuje na činnost hospodářsky samostatnou a jak se vypořádal s její námitkou a průvodem o tom, že běží o pouhý poměr služební.

Odvodní spis vyvozuje z opisu smlouvy uzavřené dne 1. února 1919 mezi stěžovatelem a parostrojním pivovarem a sladovnou Alex. Lanner v Košířích u Prahy, kterou předložil stěžovatel k vyzvání úřadu po vydání naříkaného rozhodnutí, že stěžovatel není zaměstnancem pivovaru, nýbrž samostatným podnikatelem, jsa podnájemníkem jmenované firmy.

K tomuto průvodu nemůže však nejvyšší správní soud dle §u 6., odst. 1. zákona o správním soudě vůbec přihlížeti, ježto tento průvod vůbec v době vydání naříkaného rozhodnutí nebyl ve spisech a nebyl, pokud se týče nemohl býti úřadu oporou pro jeho úsudek o činnosti hospodářsky samostatné.

Vadnost sběhnuvší se ve správním řízení, jak shora byla doličena, nemůže býti odčiněna dodatečně vývody spisu odvodního opřeným o šetření, provedené po naříkaném rozhodnutí.

Ze všech těchto úvah dospěl nejvyšší správní soud proto k závěru, že naříkané rozhodnutí ve směru kvalifikace výdělkové činnosti stěžovatelovy trpí podstatnou vadou, i bylo proto rozhodnutí zrušeno po rozumu §u 6. zákona o správním soudě.

(Nález N. S. S. ze dne 15. března 1929, č. 5334/29.)

Důchod předků. (Subsidiární alimentární povinnost dětí. Straně nutno sdělití prameny zjištění.)

Stěžovatelce byl oduznán výměrem zemského úřadu pro péči o válečné poškozence v Praze důchod předků po zemřelém synovi Karlu F..., poněvadž konaným šetřením bylo zjištěno, že syn její bydlil v Sasku a nijak jí nepodporoval, ježto musil svoji vlastní rodinu živiti.

Rozhodnutím ze dne 2. června 1927, č. j. 16878/V-1927, zamítlo ministerstvo sociální péče stížnost její do hořejšího výměru zemského úřadu a potvrdilo výměr v odpor vzatý z těchto důvodů:

Stěžovatelka je dosud výdělečně činná a má u své provdané, taktéž výdělečně činné dcery zabezpečenou výživu. Syn Karel, od něhož stěžovatelka nárok na důchod odvozuje, k výživě matky podstatně nepřispíval a nemožno vzhledem k jeho poměrům rodinným a výdělečným důvodně za to míti, že by tak činil, kdyby byl na živu.

1) stížnosti uvážil nejvyšší správní soud:

Stížnost popírá skutkovou podstatu, v níž vychází naříkané rozhodnutí a vytýká jako vady řízení, že výsledky konaného šetření nebyly stěžovatelce sděleny a že žalovaný úřad neuvádí prameny, na podkladech nichž dospěl ke svým zjištěním.

Nejvyšší správní soud pokládá vytýkané vady za dané, uváživ jednak, že výsledky šetření nebyly stěžovatelce vůbec sděleny, jednak pak i že žalovaný úřad opomenul v naříkaném rozhodnutí uvést, na čem založil skutkovou podstatu, z níž vychází.

Obě tyto vady jsou podstatné, neboť zabránily stěžovatelce, aby ke skutkovým okolnostem zaujala stanovisko a k jich vyvrácení případně své protidůkazy přednesla, čímž byla ztížena úspěšná obrana stěžovatelčina jak v řízení správním, tak ve stížnosti na nejvyšší správní soud a znemožněno také nejvyššímu správnímu soudu spolehlivé přezkoumání naříkaného rozhodnutí.

Musilo proto býti naříkané rozhodnutí zrušeno pro vady řízení dle šu 6 zákona o správním soudu.

(Nález N. S. S. ze dne 15. března 1929, č. 5335/29.)

Není přípustno připočítávati $\frac{1}{3}$ příjmu z podniku provozovaného rodinou, nezdaněnou podle § 1 zák. č. 336/21. (K § 2, odst. 2.)

Naříkaným rozhodnutím nepřiznalo ministerstvo sociální péče pořadem instancí stěžovateli od 1. května 1920 do 31. ledna 1922 a od 1. ledna 1923 do 31. května 1926 invalidní důchod vůbec a od 1. června 1926 do 31. prosince 1926 přiznalo pouze částečný invalidní důchod s tímto odůvodněním:

„Pro přiznání důchodu jsou dle vládního nařízení ze dne 4. května 1920, č. 346 Sb. z. a n., a ze dne 7. prosince 1922, č. 363 Sb. z. a n., k § 2, lit. a), údaje berní správy rozhodujícími.

Ve výměru zemského úřadu uvedené příjmy byly berní správou zjištěny.

V roce 1922, 1923, 1924 a 1925 pro berní rok 1923, 1924, 1925 a 1926 byla od příjmu stěžovatelova Kč 10.132, 9.320, 9.120 a 9.267 ve smyslu zákona z 12. srpna 1921 š. 336 Sb. z. a n. jedna třetina jako příjem manželky a dětí, které byly při hospodářství činny, pro zdanění srážena.

Tato třetina byla však při posuzování nároku na důchod jako příjem členů rodiny dle šu 2 zákona ze dne 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n., a ze dne 25. ledna 1922, č. 39 Sb. z. a n., do příjmu stěžovatelova opět započtena.“

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nejvyšší správní soud:

Stížnost spatřuje nezákonnost naříkaného rozhodnutí v tom, že onu třetinu příjmů z hospodářského podniku stěžovatelova připadající porozumu šu 1 odst. 5. zákona ze dne 12. srpna 1921 č. 336 Sb. z. a n. na spolupracující členy domácnosti započteno do příjmu stěžovatelova dle šu 2 odst. 2. zákona o požitcích válečných poškozenců.